

Schipbreuk, van Monique Harbers

Vrijdag 14 februari. Op weg naar de expositie van Monique Harbers in Vlissingen sloeg het noodweer toe. Vertrokken met een kille zon, werden allengs de windstoten krachtiger en floten deze langs de ramen van de auto. Dan kwam de regen ratelend naar beneden en brachten vooral de vrachtwagens sproeidampen voort. Zonder groot licht rijden zo overdag zou onverstandig geweest zijn. We moesten naar Vlissingen. Bij de aanzwelende westerstorm.

TEKST EN FOTO'S JAN BOUMAN

Hier zwemmen de vissen, die ooit in een 'gordijn' voor mij hingen.

Een puzzelfoto. Hier is het belangrijk de horizon te herkennen. De onrust die de foto opwekt komt door de afwijkende stand.

Vlissingen is de eerste stad vanuit zee als we Nederland vanuit de Antillen benaderen. Het ligt aan de uiterst drukke vaarroute naar Antwerpen. Het stadje zelf was niet erg belangrijk. De schepen voeren liever door naar Dordrecht, bij de monding van de grote rivieren. Vlissingen heeft een kleine haven. Daar is het museum.

Eén keer binnen, daalt de rust op ons neer. Na korte toespraken van onder anderen de Gevolmachtigde minister van Curaçao, Marvelyne Wiels, dalen we af naar de twee grote kelderzalen van het Maritiem MuZEEum aan de Nieuwe dijk in Vlissingen.

Daar is de expositie van de foto's van Harbers te zien tot en met 28 september. Foto's over het waterleven bij Curaçao. Vissen in wrakken boven en onder water. Geluidloos hangen de grote doeken om ons heen in de kelderruimtes. Het lijkt of wijzelf afgedaald zijn in zo'n duikboot, die tot vierhonderd meter kan gaan, zoals zij deed. Ik herken de zwarte vissen die ooit als een gordijn voor mij hingen, maar op wonderbaarlijke wijze bij benadering opzij schoven, zodat ik door kon zwemmen. Bij de foto's van Monique krijg ik hetzelfde gevoel. Ik voel mij aangetrokken, maar ze openen zich

Monique Harbers tijdens de opening voor twee afgezonken scheepswrakken bij de raffinaderij in Willemstad.

niet. De foto's openbaren zich als stillevens. Of het nu huizen zijn, prachtige trappen of gevels, een vogel, die verstild in de lucht staat, bloemen of zelfs carnaval; alle foto's geven diezelfde rust en stilte, die kenmerkend is voor die wereld onder water.

De connectie van het museum met Curaçao kan ik herkennen in een portret in de permanente expositie van het schilderij van twee dames en een meisje met hondje. Rechtsonder in het beeld de contouren van een aloëplant. De connectie van het museum met het werk van Monique: voordat men naar be-

Hier lijken de gaten wel door de natuur uitgehouden. Het contrast met de zee is scherp.

Voordat men naar beneden naar de kelderzalen gaat, is er een afscheiding tussen binnen en buiten: de ijzeren geroeste platen van een boot.

Mevrouw Wiels bij haar openingstoespraak: „Alles is leeur.“

Met een glas champagne wordt de tentoonstelling daadwerkelijk geopend.

neden naar de kelderzalen gaat, is er een afscheiding tussen binnen en buiten: de ijzeren geroeste platen van een boot.

Zo komen we op de relatie van de kunstwerken met de

kunstenaar. Schipbreuk is de titel van de tentoonstelling. Het is de fascinatie, die wij allen herkennen bij het bewonderen van een wrak. Zoals boven de grond wel gebeurt, heeft zuurstof zijn

werk onder water niet kunnen doen. Het verval stinkt niet. Het nieuwe leven ontplooit zich onverwacht. Wrakken worden zelfs afgezonken als hechtingswand voor koraal.

Het is er geheimzinnig. In de vergane schepen kunnen misschien oude schatten gevonden worden. Een onhoorbare dreiging van haaien, misschien. Een wrak moet ontsloten worden. Licht het op

het strand, dan is het afgesletten door weer en wind. Is ontakeld tot zijn zuiverste vorm.

We worden door sprookjes aangetrokken. Wie op weg gaat naar een andere wereld wordt door dat sprookje aangetrokken. Dat sprookje kan verstoord worden door een wilde zee. Wat blijft is de herinnering; het wrak. Wat komt is het verhaal; een nieuw sprookje.

Monique Harbers woont en werkt sinds een aantal jaren op Curaçao en heeft al regelmatig geëxposeerd sinds 2010. Door samenwerking van het Maritiem Museum op Curaçao met het Maritiem MuZEEum Vlissingen, kwam de tentoonstelling van de grond. Wie van sprookjes houdt zal niet teleurgesteld worden.

moniqueharbers.com

Ragfijn roze is deze structuur in blauw. Het contrast in kleur wekt hier de sprookjesachtige sfeer.

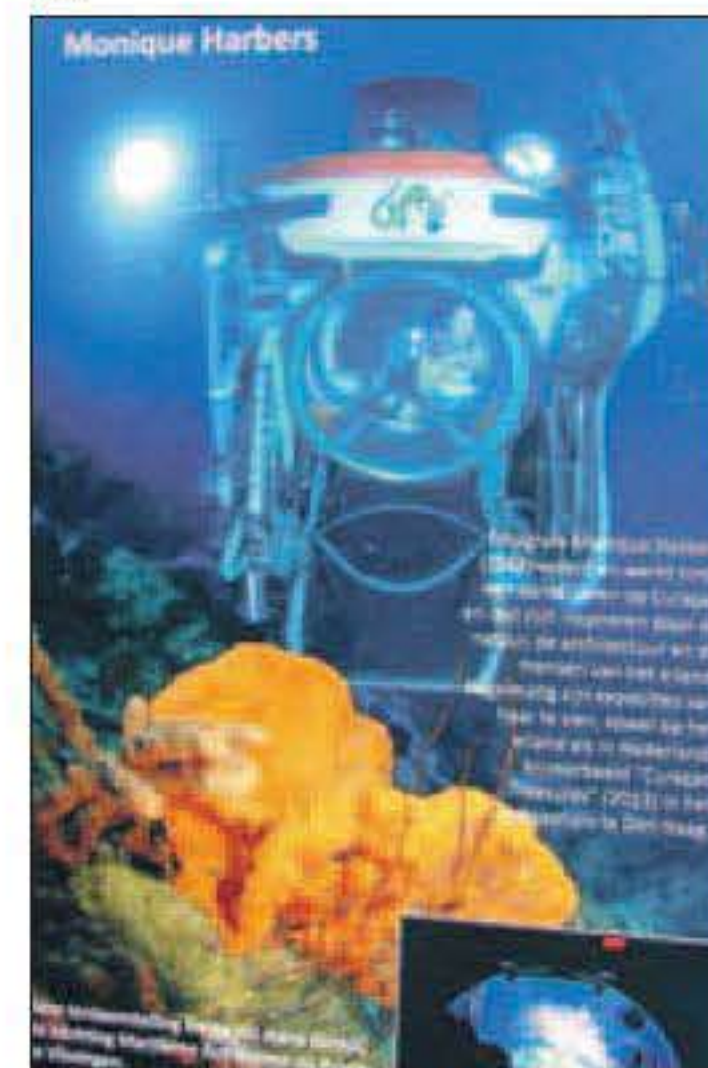
Het publiek in de kelderruimtes.

Spanning wordt in deze foto opgewekt door de boven zwemmende vissen. Aan scheepssden heeft zich koraal gevestigd.

Fier staat het schip omhoog met de boeg. De huid is gebladderd.

De affiche van de tentoonstelling met op de foto Monique Harbers in de duikboot.